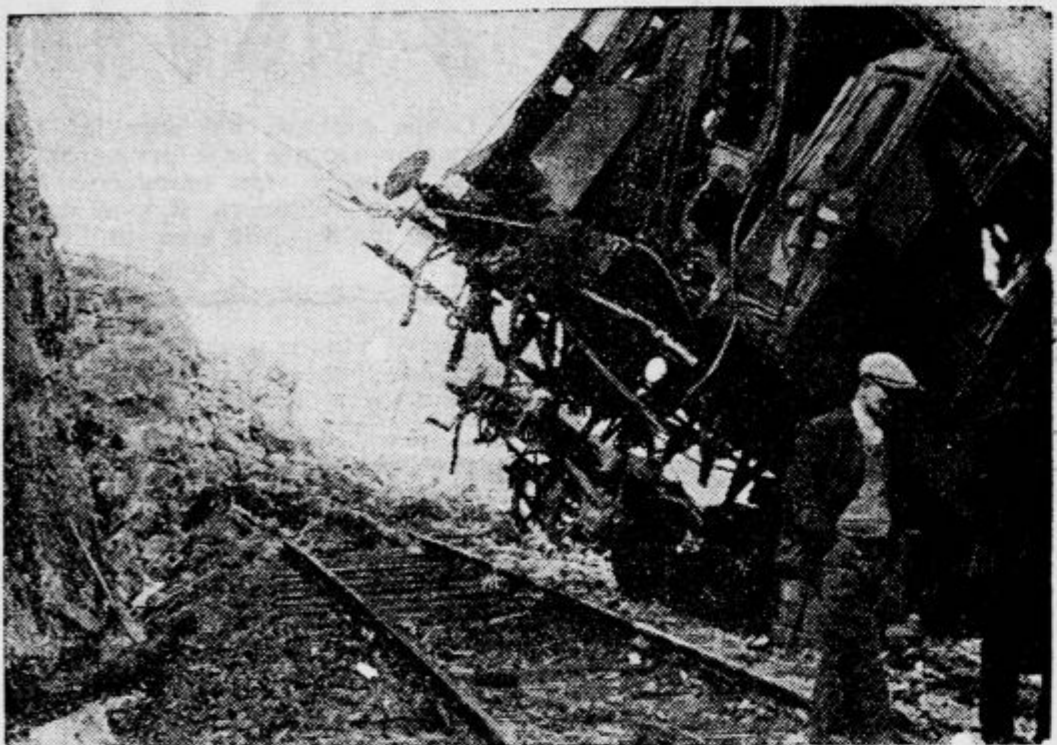
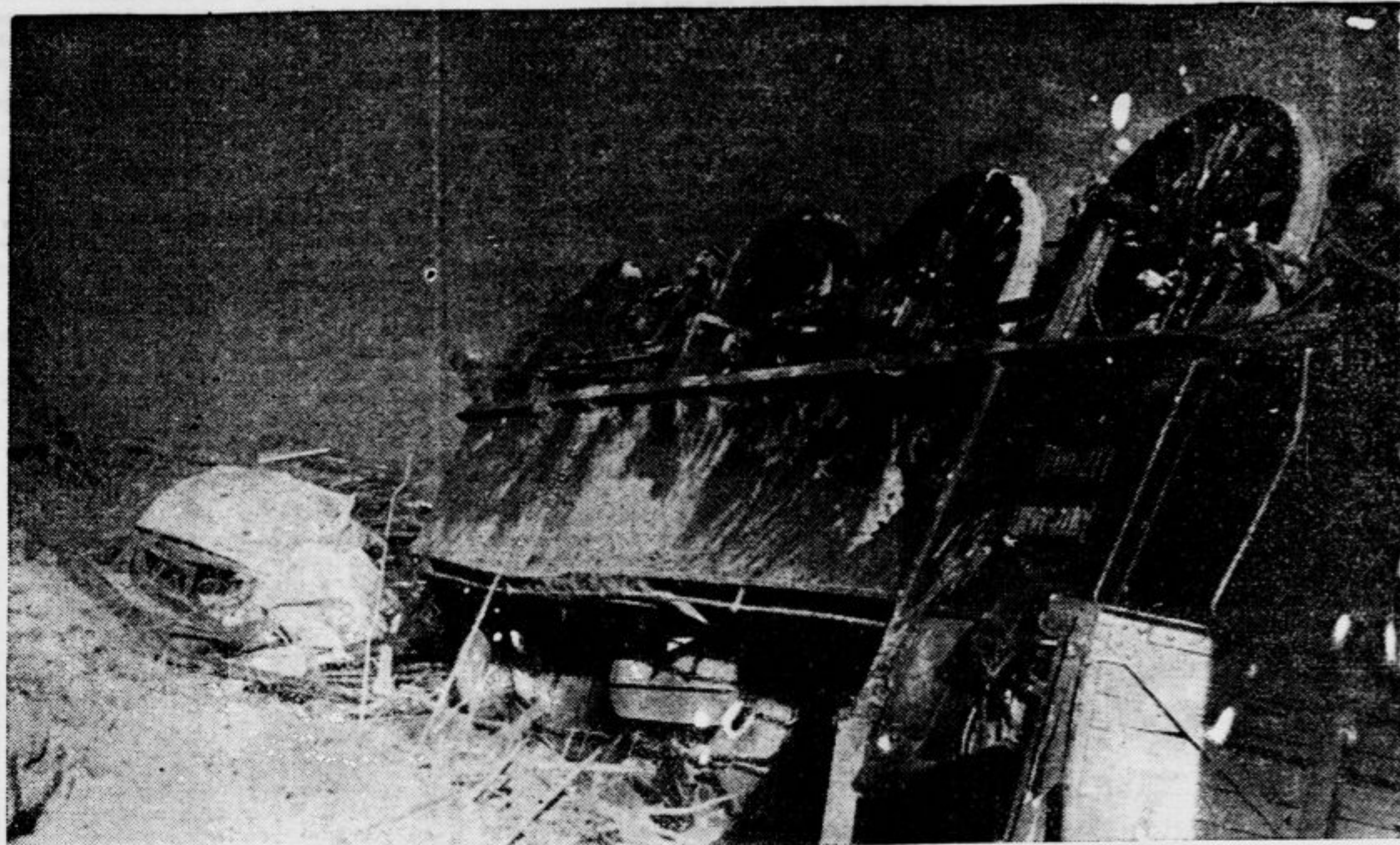

Po železniški nesreči ob Kolpi

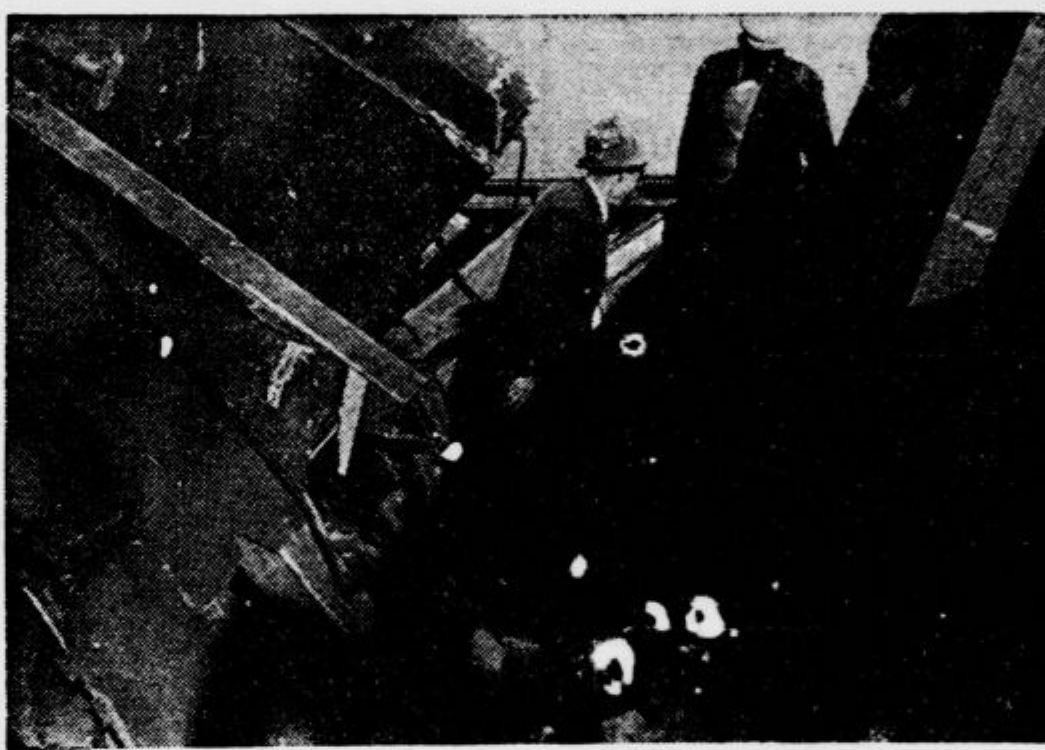
Kraj, kjer je vlak naletel na kameniti plaz, ki je zasul progo. Zadnji del petega vagona, ki se je ustavil, ko je obvisel na koncu tračnice

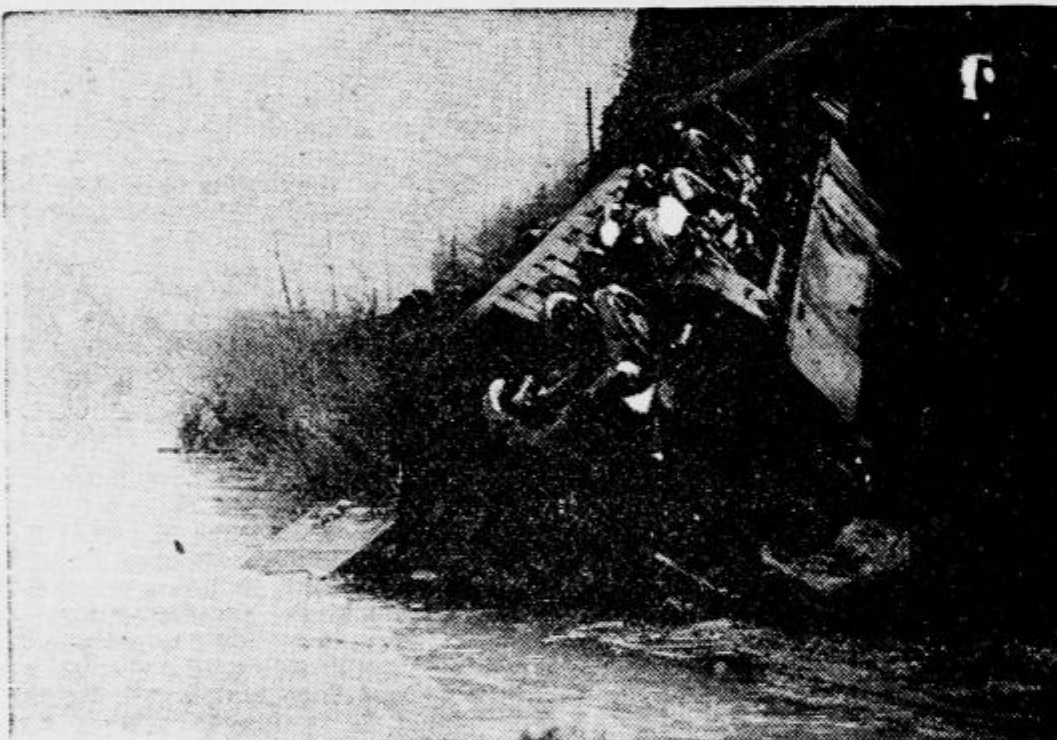
Prevrnjena lokomotiva se je zarila globoko v blato ter se ustavila na robu reke, vagoni pa so strmoglavili preko nje v reko

Zadnji izmed vagonov, ki so se iztirili, je obvisel na strmini. Potniki v tem vozu so bili najmanj poškodovani

Železniški delavci iščejo ranjence med razbitinami

Pogled s Kolpe. Prevrnjena lokomotiva se je naslonila na vagon, dočim se je drugi voz razbil

Tik kraja, kjer so se vagoni pogrezli v vodo, iščejo delavci s čolnom mrtve potnike

Del strehe enega izmed dveh vagonov, ki sta padla v reko. V tem vozu je bilo največ mrtvih

Beda na Poljskem

Zastopnika ameriškega Rdečega križa Nicholson in Taylor nadzirata ta čas delitev ameriških darov za polsko prebivalstvo, ki trpi za pomanjkanjem. Delitev se vrši s pomočjo nemškega Rdečega križa in poljskega pomožnega odbora.

Samo v enem tednu so v Krakovu razdelili štiri vagonne ameriških darov, prevoz gre po nemških železnih zastopih in brez carin. V Varšavi sta Američana obiskala razne domove in oskrbovališča. V Varšavi je trenutno sto ljudskih kuhinj, ki razdelijo dnevno nad 100.000 obedov, med temi samo otrokom 40.000. Do konca februarja so v ljudskih kuhinjah razdelili okroglo pet milijonov porcij.

Kuusinen — guverner Karelije?

Nekateri listi so v zadnjem času javili vest, da je bil vodja finskih komunistov in predsednik finske komunistične vlade Kuusinen ustreljen v Moskvi na izrecno zapoved diktatorja Stalina. Ta vest se ne potrjuje. Nasprotno poročajo, da bo Kuusinen imenovan za guvernerja finske Karelije, ki ostane v sklopu Sovjetske Unije.

Ozemlje, ki je doslej pripadalo Finski, bodo baje uredili v majhno sovjetsko republiko, kateri naj bi stal na čelu guverner. Ta čast naj bi se podelila Kuusinen. Kuusinen je finski emigrant, fanatičen komunist ter je bil takoj v začetku sovjetsko-finskega konflikta imenovan za šefa sovjetsko-finske vlade v mestecu Terijoki. Značilno je, da sta se dva s'na Kuusinenova borila na finski strani proti privržencem svojega očeta.

Če še ne veš, zdaj izveš:

da mora prezident Roosevelt, ki je dobil hrupo, po zdravniškem nasvetu še vedno ležati v postelji;

da se po odredbi nemških oblasti vedno bolj širi propaganda za damske poletne čevlje z lesenimi podplatmi;

da so te dni obnovili letalski promet med Curhom in Barcelono;

da čaka v rumunskem pristanišču Konstanca 400 nemških cisternskih vagonov na petrolej iz Bakua;

da svetuje nemški tisk svojim rojakom, naj za velikonočne praznike ostanejo lepo doma, da ne bodo obremenjevali železniškega prometa, ki je v prvi vrsti potreben za oskrbo vojske in civilnega prebivalstva z živežem;

da se je te dni ponesrečilo neko italijansko letalo, ki je vozilo na progi Tripoli-Milan. Treščilo je na zemljo na otoku Stromboli. Deset potnikov in štiri člani posadke so običajni mrtvi pod razvalinami;

da je zahtevala rudniška nesreča v Villagroveu (Ohio) 65 človeških žrtev.

Živali in dišave

Zoologi so ugotovili, da imajo živali določeno nagnjenje za neke dišave. Ta nagnjenost je tako velika, da je mogoče živali po njeni zasluzi lažje loviti ali dresirati. Divji bikli postanejo krotki po znanem mošusovem duhu, levi imajo sivčev duh nad vse radi, tobačni duh vpliva na velblode in jih poganja k večji zmogljivosti, a psi dajejo prednost janeževemu olju, mačke imajo spet radi baldrian.

Letalo treščilo v svinjak

Svedsko letalo, ki oskrbuje promet med Stockholmom in Rigo, se te dni v tem mestu zavoljo visokega snega ni moglo pravilno dvigniti s tal in se je zaletelo v neki svinjak. Ki ga je popolnoma podrl. Tudi letalo se je hudo poškodovalo, dva izmed njegovih 21 potnikov sta se tako ranila, da so ju morali prepeljati v bolnišnico, ostali pa so preživeli le velik strah.

MICHEL ZEVACO:

68

Don Juan

ROMAN.

»Oho!« je dejal Bel-Argent. »Ni me spoznal! Viš, kako je dobro, če postaneš spodoben! Se malo se poboljšam, pa se nemara niti sam ne bom več spoznal! Stoj, Bel-Argent, udrži se na nevarnem klancu kreposti... Če se ne motim, je žlahtni gospod, ki je hotel, da bi midva z Zanom Poternom zaklala gospoda Ponthuškega, prišel iz tegale dvorca... in je odhajaje vprašal: »Si ga videl? Si videl plemiča, ko je odhajal?...« Koga je le mislil?

Bel-Argent, ki ga je imel še v laseh, je pogumno zavil na dvorišče in smehljaje se krenil proti Brisardu, ki ga je premeril od nog do glave in ošabno zarežal:

»Kaj iščete tu...«

»To je pa res imeniten dvorec,« je s svojim najprijaznejšim glasom začel Bel-Argent.

»Dvorec mojega gospodarja, grofa Amaurija de Loraydana. Se kaj?«

»Gospoda, ki je zdajle odšel... Ta je bil gospod grof de Loraydan?«

»Prav ta. Se kaj?«

»Gospod grof Amauri de Loraydan je zelo darežljiv gospod. Meni in Zanu Poternu je dal nekoč dvanaest sto liber.«

»Dvanaest sto liber!« Ubogemu Brisardu se je kar zableščalo. »Meni, ki mu služim, pa razen moje plače pa še nikoli nič... a kdo ste prav za prav? in kaj bi radi?«

»Ta krčma,« je ljubeznivo rekel Bel-Argent, »tistale za ovinkom Tempelske ulice, je kaj dobra hiša...«

»Da,« je rekel Brisard, »Bel-Argent!«

»Kako prosim?...«

»Kaj?...«

»Moje ime se izrekli? Ali ne?«

»Rekel sem: krčma 'Bel-Argent'. Se kaj?«

Bel-Argent si je potegnil z roko po čelu, pazljivo pogledal Brisarda in buhnil v smeh. Brisard je stopil v kot dvorišča, vzel od nekega čvrsto palico, se vrnil k vsiljencu in zarežal:

»Spravi se! Pa brži!...«

Bel-Argent se je zazibal na nogah in se še mileje nasmehnil, rekoč:

»Namreč, veste. Bel-Argent je moje ime! In pravite, da je ta krčma... hm, pijačo imajo tam... hm, že takšno... Tako je, prijatelj, da!«

Brisard je zavil palico in ponovil:

»Ven! Če ne, udarim!...«

Bel-Argent se ni dal ugnati.

»Tak tistega plemiča... si ga videl, ko je odšel?« je ljubeznivo nadaljeval. »Si ga videl?«

»Aha!« je dejal Brisard in pobesil palico. »Za stran mladega plemiča vprašuješ?«

»Kakopak, saj je moj gospodar... Tako si pač mislim. Kajti, če ni moj gospodar, gospod Klotar de Ponthus, kdo bi potem mogel biti?«

»Resnica,« je menil Brisard, dasi te modrosti ni povsem razumel.

»Ali si ga videl? Povej mi to, in na mojo vero, da te povabim v svojo krčmo... se pravi, v krčmo, ki mi je ukradla ime... Si ga videl? Si videl, ko je odhajal?«

»Bogme, prav za prav ne,« je odkritosrčno rekel Brisard. »Videl sem ga, ko je stopil v dvorec, odhajati ga pa nisem videl. Ne vem, zakaj bi se lagal človeku, ki je sluga, kakor sem jaz. Torej sem ga videl. Da bi ga bil pa videl, ko je odhajal, ne morem reči. Nisem ga videl!...«

»Ne razumem te,« je dejal Bel-Argent. »Videl si ga in nisi videl... Hm... škoda bi si bilo beliti glavo... zame je to preučeno.«

In odločno je dejal:

»Pojdi z menoj v mojo krčmo... povabim te!«

Vabilu v tej obliki se je bilo težko upreti. Brisard si je nehote priznal, da je njegov stanovski tovariš kaj ljubezniv dečko. Pridružil se mu je, zaklenil vrata dvorca in kmalu sedel z njim za mizo, na kateri je stal vrč vina, pravkar prinesenega iz kleti. Brisard je bil namreč v krčmi reden gost in krčmarica je zmerom gledala, da bi mu ustregla.

Pomenek, ki se je zdaj začel, je bil dolg, mrglen in čedalje bolj zamotan. Ko sta se slugi čez precej časa ločila ter obljubila drug drugemu, da se še kdaj vidita, je Brisard pomislil:

»Kakšen tepec! Ničesar ne razume. Pije pa kar dobro...«

In Bel-Argent si je na tihem dejal:

»Pravi bebec je, še neumnejši od Corentina. Komolec privzdigovati pa zna, kar je res, je res...«

Bel-Argent se je vrnil v Ulico svetega Dioniza in se močno začudil, ko Klotarja Ponthuškega ni našel doma. Dolgo je premišljeval o gospodarjevi odsotnosti, ki mu ni bila nič kaj po godu.

»Pha!« je menil nazadnje. »Gotovo sta šla z gospodom de Loraydanom kam pit. Vprašanje je, ali pijeta gospodarja bolje od svojih slug?«

Vrgel se je na posteljo in še tisti mah trdno zaspal.

Bel-Argent je spal ves ostanek dne in vso noč ter se prebudil drugi dan okrog poldne. Glava mu je bila težka, želodec prazen, misli še zdaj ni mogel spraviti v red. Hitro si je ohladil glavo, da bi bil spet podoben človeku. Nato je stopil v gospodarjevo sobo in videl, da je še vedno prazna. Najprej je mislil, da je gospod Ponthuški morda že odšel z doma, njega pa ni zbudil, ker ga ni potreboval; a nedotaknjena postelja mu je hitro spodbila to domnevo.

Bel-Argent je čakal ves drugi dan... gospoda Ponthuškega ni bilo od nikoder.

Tretji dan se je Bel-Argent klatil po Ulici svetega Dioniza in čedalje pogostejše zavijal k »Vedeževalki«. Nemir ga je obhajal. Priznati pa moramo, da je bil ta nemir bolj skrb kakor razburjenje. Bel-Argent se je mirno vdajal v misel, da so gospoda Ponthuškega ubili.

